

Sygn. akt I CSK 121/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. B.-S.

przeciwko W. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 września 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 19 września 2011 r., którym oddalone zostało jej powództwo o zapłatę od pozwanego kwoty 90700 zł. Skarga kasacyjna powódki oparta została na obu podstawach przewidzianych art. 398³ § 3 k.p.c. We wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania powódka powołała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Potrzebę wykładni art. 637 § 2 zdanie 1 in fine k.c. odniosła do określenia podstaw i sposobu wyliczenia usprawiedliwionych rozmiarów roszczenia o obniżenie wynagrodzenia za wykonanie wadliwego dzieła w ramach umowy o roboty budowlane przez wskazanie, czy o roszczenie o obniżenie ceny jest usprawiedliwione do wysokości kosztów doprowadzenia dzieła do stanu przewidzianego umową, czy też jego miarą jest nadwyżka uiszczonej, bądź ustalonej ceny nad wartością rynkową dzieła w stanie wadliwym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z podstaw objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłanka przewidziana w art. 389⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi wówczas, gdy skarżący wskaże nie tylko przepisy prawa, których wykładnia budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, lecz także szczegółowo opisz na czym polegają wątpliwości interpretacyjne, określi, że mają poważny charakter lub przedstawi orzeczenia sądów, w których dokonano różnej wykładni przepisów.

Chodzi zatem o problemy związane z wykładnią prawa, nie zaś z jego stosowaniem. Obciąża go także powinność wykazania, że przeprowadzenie wykładni przez Sąd Najwyższy jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 11/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Wiąże się to z taką sytuacją, gdy w odniesieniu do konkretnego przepisu prawnego nie ma jednolitej lub utrwalonej linii orzeczniczej albo ta przyjęta wymaga zmiany, z uwagi na nietrafność lub kontrowersje. Dla wykazania rozbieżności należy przytoczyć konkretne, rozbieżne orzeczenia wydane w identycznych lub zbliżonych stanach faktycznych. Analiza wywodów zawartych we wniosku skarżącej i jego uzasadnieniu prowadzi do konkluzji, że nie przytoczyła ona argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej przyczyny przedsądu. Wykładnia wskazanego przez nią przepisu prawa była przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, a kwestia obniżenia wynagrodzenia także na gruncie art. 560 § 1 k.c. Skarżąca w istocie kwestionuje zastosowanie wskazanego przepisu w zaskarżonym wyroku. Nie ma podstaw do przyjęcia, że doszło do rozbieżności w tym orzecznictwie, czy też konieczności zmiany ustalonego zapatrywania.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.